

אוסף סיפורים 'תרלב'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה
- סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

"אנוסי משהד" " (איראן" , " ההיסטוריה של יהודי משהד" , " יהודי המזרח" ועוד ס"ה)

משהד הינה עיר שיעית קנאית . במשך שנים היהודים חיו בה בפחד נורא משכניהם. בשנת תקצ"ט 1839 יהודי בשם אברהם ביקש על פי עצת רופא מוסלמי לרפא את ידה החולה של אשתו באמצעות דמו הטרי של כלב שחוט. לרוע מזלו, בעומדו להשליך את נבלת הכלב מחוץ לביתו נתקל בתהלוכה דתית לכבוד 'יום העשורא'. בראש התהלוכה עמד מוסלמי בשם סייד, בעל חנות טבק בשכונת היהודים, שנהג בעבר לקבל מהיהודים תשלומים מיוחדים כדי להגן עליהם מפני המוסלמים. אולם באותה שנה סירבו יהודי משהד לשלם לו דמי חסות, כיוון שהמוסלמים הגבירו מדי שנה את רדיפותיהם נגדם . עתה מצא סייד הזדמנות לנקום ביהודים, שכביכול התכוונו להעליב בזה את זכר קדושי השיעים. הם היכו את אברהם , ומיהרו אל חכם הדת של משהד, חאג'י עסכרי, וביקשו ממנו פסק הלכה נגד היהודים. הוא נתן ארכה של מספר ימים . למחרת, שבת לפני הצהריים, נהרו המוסלמים לשכונת היהודים, בזזו רכוש, וטבחו שלושים וחמישה יהודים. היהודים התחבאו במרתפים, בבארות, על הגגות ובבית הקברות . כדי להציל את הקהילה מהשמדה, נאלצו יהודי משהד להתאסלם. במשך מאה ועשרים שנה שמרו בסתר על יהדותם וניהלו חיים כפולים. תנאי החיים במחתרת חייבו שמירת מצוות בדרכים יחודיות. הם שמרו בקפידה ובמסירות נפש עצומה על מצוות שבת, פסח, כיפור, טהרה, שחיטה, מילה במצוות אחרות היו שינויים בהתאם למצב. לדוגמא, את החנוכיה הדליקו בנרות מפוזרים בחדר וכך העלימו את המצוה . לנשים היה חלק גדול בשמירת היהדות. הן העבירו בעטיפת הצ'אדור את הבשר השחוט. היו שומרות בפתח בתי הכנסת שהיו מוסווים היטב, להודיע בעוד מועד על סכנה קרבה ועוד . את החנויות היו פותחים בשבת, אך העמידו בהם ילדים ונערים שלא יכלו למכור . לשואלים השיבו כי אבא חלה וכיוצא בזה ... היו קונים בשר טרף ונותנים אותו למאכל לכלבים וחתולים ... הנסיונות בהם עמדו וקיום המצוות בסתר, יצרו משפחתיות עמוקה ותודעה קהילתית שהביאה להתבדלות משאר יהודי אירן, אף לאחר חזרתם ליהדות בגלוי לפני כשבעים שנה, בימי השושלת הפלאוויית. יתכן שלכך נותרו קרויים בשמות גויים .

העדות הקרובה והנאמנה ביותר לארוע הם דברים שנכתבו בחלק הפנימי של כריכת עור של ספר " סדר התיקון להושענא רבה. "

בית יתומים (ישראל אהרן קלצקין)

בכניסה לירושלים מתנוסס מבנה ענק בן כמאה שנים ועליו מתנוסס השלט 'בית יתומים', אנחנו האחים והאחיות היה לנו טאבו במשפחה, שמשתדלים שלא להזכיר את שם המוסד הזה בנוכחות אבינו ועל אחת כמה וכמה שלא בשבתות וימים טובים וכאשר הייתי מסיע את אבי לפעמים לצאת מירושלים או להר המנוחות, הייתי משתדל לעשות עיקוף כלשהו, כדי שלא לחלוף על פני הבנין הזה ולגרום לאבי לראות את המבנה הזה ולהעלות במוחו זכרונות קשים שיגרמו לו צער חלילה. זאת משום מה? מפני שכשם שלא מומלץ להזכיר את המילה אושוויץ בנוכחות ניצול שואה ששתה שם את כוס התרעלה וראה שם מראות ששרטו את נפשו וכל פעם שהוא נזכר בהם זה מחזיר אותו לשם, כך במקרה דנן, להזכיר את אותו מוסד, היה כמו להזכיר 'מחנה ריכוז' בשואה, ושמעתי את המשפט הזה ממנו ומעוד יתומים שכמותו כמה וכמה פעמים: 'אני עברתי את השואה בבית יתומים'.

ולמי שלא קרא עדיין על חיי אבי ז"ל, אבי התייתם כאשר טרם מלאה שנה לחייו והוכנס אחר כבוד ל'פינטסטערן בית יתומים' כלשונו (בית היתומים האפל) ושם בילה את שנות ילדותו במלואם, הפעמים היחידות שנתנו להם לצאת מבית הסוהר הזה לשעה אחת היה, כאשר היו מביאים מחו"ל ארון של נדיב שנפטר, היו מלבישים את היתומים חליפה ודאטשיקל והיו הולכים בשני שורות לפני המיטה ואומרים 'יושב בסתר' במנגינה ואבי היה מספר באירוניה, כי החלומות שלו בלילות המיוסרים שם היה, מתי יהיה עוד לוויה של נדיב, שיזכה אותו לראות את אור השמש. אמת הדבר, כי באופן כללי זה לא הוגן להשתמש במונחים של השואה להשוואה לכל מיני אירועים, צעקות 'נאצי' לשוטר, או 'ליל הבדולח' לוונדליזם בחצר של שופט בג"ץ וכדומה. אבל ילד יתום קטן שכל ילדותו עבר עליו בבית סוהר, עם מורים ומלמדים שלא רק שלא התנהגו עם הילדים ברגש כמו שצריך להתנהג לילד ועל אחת כמה וכמה אם הילד הוא יתום שלא הכיר את אביו מעולם, אלא שביצעו בהם מעשי סדום ועמורה והתייחסו אליהם כאל אויב, זה שונה, ברבות השנים, כל מלמד משם שנפטר, היה אצל הילדים האלו הרגשה כמו בשורה על נאצי שהתפגר. אבי אמר שהוא בדק, מתוך 30 הילדים במחזור שלו, רק 3 נשארו דתיים, כל השאר נעו בין סתם חילונים, לאנטי כל מה שריח דת נודף ממנו.

למה נזכרתי בזה השבוע?

אחד הסיפורים שאבי היה מספר כדוגמא לאכזריות של מלמד בבית היתומים הנ"ל היה, שפעם אחד חזרו הילדים אחרי ההפסקה לכיתה והמלמד הגיע אחריהם ומצא את כוס הזכוכית שלו שבורה על הריצפה, שאל המלמד את הילדים: מי עשה את זה? ואף אחד לא ענה. מה עשה האיש? הרי הוא צריך 'לחנך' את התלמידים? לקח מקל, ציוה לכל הילדים לעמוד דום, עבר אחד אחד

והפלה בהם את מכותיו הנאמנות, וכשסיים לכלות את זעמו בכל 30 התלמידים, התיישב על מקומו ואמר: 'איינעם האב איך זיכער צו געטראפן' (אחד מכם ודאי קלעתי למטרה). כלומר, מה שבטוח, שהילד האשם חטף את המגיע לו. זוהי דוגמא אחת מני רבות שאבי היה מספר ולא אוסיף עוד דוגמאות כדי לא לצער אתכם סתם ולא לקטרג בחינם על הדור הקודם שהם כולם שוכני עפר כבר.

נזכרתי בזה השבוע, כאשר המשטרה החליטה 'לחנך' את ציבור המוחים ועצרה מעל 50 איש שבאו למחות מחאה לגיטימית ע"י ביתו של השופט שדחף לכך שהמשטרה תאכופ את צווי המעצר של כמעט כל בן ישיבה בארץ ישראל ולמרות שלא היה שום הוכחה על מי מהם שעשה את המעשה הזה, המשיכו להחזיק אותם והאריכו את מעצרים בהנחה שאחד מהם אכן מקבל את עונשו, מה שגם לא בטוח במקרה דנן, כי עצרו רק אוטובוס אחד מתוך שלושה ודי יתכן שהאיש שאכן השתולל ספון בביתו וצוחק את צחוק הגורל.

שמעתי מפיו של הגר"ח קנייבסקי זצ"ל כבר לפני שנים רבות, שאמר, כי מה שקורה בארץ ישראל זה ה'קטגוריה בתלמידי חכמים' שחז"ל הזכירו כסימן לגאולה המתקרבת, שזה יקרה באחרית הימים ואם כך היה אז, מה נאמר אנו, וכי יש מקום להתדרדרות נוספת בענין?

השבוע שמעתי שיעור מהגאון רבי ראובן אלבז שליט"א שסיפר כי כאשר פרצה מלחמת לבנון הראשונה הוא ביקר כמה פעמים אצל קדוש ישראל מרן ה'באבא סאלי' זי"ע בנתיבות וה'באבא סאלי' כל פעם שאל שוב ושוב: 'מה עם צור?' האם מחריבים את העיר צור שבלבנון וזאת על פי דברי הגמ' ש'אין ירושלים נבנית אלא מחרבנה של צור', כלומר, ככל שהעיר 'צור' תיחרב ותיהרס, כך ירושלים תיבנה במהרה וכאשר לא היה לו מענה חיובי בענין, היה הבאבא סאלי מצטער על כך. השבוע בשעה טובה תקפו והרסו הרבה חלקים מהעיר צור, ואולי זה נרמז קודם תפילת שמונה עשרה 'צור ישראל, קומה בעזרת ישראל', שאנו מבקשים ומקוים ש'צור' כבר יהיה לטובת ישראל.

היצר מנסה להרדים אותנו שהגאולה רחוקה ונמשיך בבחינת 'עולם כמנהגו נוהג', אבל אנחנו צריכים להתגבר עליו ולעשות את המירב מבחינתנו להתכונן לגאולה, דורנו הוא דור ראוי, עם ישראל שב אל אלקיו, יום יום יהודים שלא ידעו מעולם ולא לימדו אותם מהו 'שמע ישראל', מתחילים לשמור שבת ולהניח תפילין וציצית וככל שנצפה יותר לרגלי משיח, אורו יבליח מהר יותר בקרוב.

הכינוס

הגאון רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א, מראשי ישיבת 'משאת המלך' סיפר ששמע מכלי ראשון, אחד מעובדי העיריה במוערכים והידועים בעיר אלעד. יהודי הגון ורב פעלים, יסודי ורציני המוכר לי כבר שנים רבות כירא שמים סיפר לי:

לפני כמה שבועות נערך כינוס של הישיבה התיכונית בה למדתי לפני ארבעים שנה ויותר . במפגש היו אמורים להשתתף כל התלמידים, כיון שחלפו להם ארבעים שנה, שמחתי מאוד לפגוש את כל החברים מאז ולראות מה קרה איתם לאחר תקופה כל כך ארוכה . במיוחד עניין אותי מה קרה עם דוד (שם בדוי). אביו של דוד היה אחד מגבאי בית המדרש של חסידי סדיגורא בתל אביו, האבא נפטר צעיר לימים ובנו דוד שהיה אחד מידידי הטובים עבר תקופה קשה מאוד . דוד התנתק מכל החברים. בסופו של דבר בשל פטירת אביו הוא התרחק משמירת תורה ומצוות. מידי פעם הגיעו אלינו שמועות שהוא נכנס לעסקים והתעשר. עניין אותי לגעת מה איתו כעת, האם הקים משפחה וכיצד הוא מסכם את חייו עד כה. שאלתי את המארגנים האם דוד אישר את השתתפותו והם השיבו בחיוב.

דוד אכן הגיע. אני יחד עם רבים מחברי נדהמנו, הוא הגיע לבוש כחרדי עם כיפה שחורה גדולה, חולצה לבנה וציציות מתבדרות כשזקן ארוך יורד על פי מידותיו . המפגש היה מלבב ומרתק. חלק מהחברים התמנו לרבנים ידועי שם. כולם שמחו לשמוע מה קורה עם כולם. במהלך המפגש הקציבו המארגנים מספר דקות כך שכל אחד יספר על חייו בקצרה . דוד נעמד בתורו וסיפר: "בודאי רובכם תמהים מה קרה לי, מה עבר עלי וכיצד השתניתי כל כך. חייתי ל"ע כחילוני מוחלט. הייתי עשיר ולא היה לי משעמם. היו לי כמה עסקים וחיי זרמו למישרין . יום אחד כשאני רק בן שלושים ושתיים חטפתי התקף לב. הריצו אותי לבית החולים, למרות כל ניסיונות ההחייאה הרופאים קבעו את מותי וגם חתמו על תעודת פטירה . " דוד כהוכחה לדבריו הוציא מכיסו את תעודת הפטירה שלו עצמו, כאשר רופא חתום עליה ובה אישור להעבירו לחדר הקירור. דוד ממשיך ומספר: " מה שחיותי מוכר היום כ'מוות קליני ' . הרגשתי שאני עולה למעלה, לפתע אני רואה את הרבי מסדיגורא זצ"ל נעמד לידי ילד עם אבי מורי ז"ל. שניהם גערו בי מדוע עזבתי את דרך התורה הקדושה וקיום המצוות . עליתי לבית דין של מעלה. שם בנוכחות הרבי מסדיגורא ואבא שלי הציעו לי לשוב לעולם הזה בתנאי שאתחייב ללמוד תורה בכל יום שעה אחת . זאת היתה ההתחייבות שדרשו ממני והוסיפו שאם אני לא אסכים להתחייב, הם ישאירו אותי שם בשמים . התחייבתי ומיד התעוררתי.

לתדהמת הרופאים לא היה גבול. לא היה כדבר הזה. המת קם לתחיה. כל בית החולים היה על הרגליים. נפטר שהתעורר בדרכו לחדר קירור זה עוד לא קרה להם במשך כל חייהם . השתחררתי מבית החולים. כמובן שעמדתי בהתחייבותי קבעתי ללמוד שעה בכל ערב עם חברותא. עזבתי את העסקים והיום אני עובד בתחום הקשור לתעשייה הבטחונית . אני מקפיד מידי יום לרוץ לאחר העבודה לשיעור היומי הקבוע שלי. כך חייתי במשך עשרים שנה. לא הפסדתי שיעור תורה של שעה אפילו לא יום אחד. התחזקתי עם הזמן עוד ועוד, התחלתי לשמור מצוות והנה אני כאן לפניכם"

“מה קרה לאחר עשרים שנה?” שאלנו. ודוד המשיך לספר את סיפורו המדהים: “בדיוק עשרים שנה אחרי, כשהייתי בן חמישים ושתיים התקימה חתונתה של אחיינית באולמי 'ארמונות חן' בבני ברק. הודעתי לאשתי שאני לא מתכוון לוותר על שעת הלימוד היומית שלי עליה התחייבתי בבית דין של מעלה. אני לא יכול להרשות זאת לעצמי. אבל אשתי וילדי לחצו עלי שלא אאחר לחתונה וכך מצאתי את עצמי נוסע לבני ברק, מוותר על שיעורי היומי הקבוע. ואז קרה הדבר. במהלך החתונה חטפתי התקף לב! מסביב התחילו צעקות ואנשי הצלה הגיעו אלי מנסים לטפל בי. עצרתי אותם בשארית כוחותי ולחשתי: 'אל תעשו לי כלום, רק תביאו לי מהר כרך גמרא!' למרות הבקשה המוזרה הגמרא הגיעה מיד ואני התיישבתי ללמוד בשארית כוחותי. פתחתי את הגמרא, קראתי כמה שורות ופשוט הרגשתי בריא, וכך היה.

הפרמדיקים בדקו אותי ואני ממשיך ללמוד את שעת הלימוד היומית שלי. לבסוף הם הכריזו 'הוא בריא!' 'כולנו היינו בהלם מהסיפור. דוד העביר בין כולם את 'תעודת הפטירה' המדהימה אותה הוא נושא עליו לכל מקום, כתזכורת חיה ל'מי יחיה ומי ימות' הפרטי שלו.

הכלבים שלא פגעו

הרבנית של ר' חיים סלומון, היתה נערה בזמן מלחמת העולם. כמו רבים אחרים, בזמן שהנאצים עשו פוגרומים, היא ברחת אל תוך היערות והשדות, עד שהיא הגיעה לשדה גדולה ופתוחה, ובקצה השני של השדה ניצבה וילה ענקית ומפוארת! היא התחילה לשמוח, משום שקיוותה שאנשי הבית יכניסו אותה לביתם ויספקו לה מחסה ...

היא רצה את כל אורך השדה בכוחותיה האחרונים, חצתה את החצר הגדולה שמסביב לבית, עד שהגיעה אל דלת הווילה לדפוק עליה כשהיא מתנשפת וצועקת: “אנשים טובים, תצילו אותי.” פתח לה את הדלת אדם שאמנם לא היה לבוש כחייל, אבל היה לו שפם שמיוחד רק לרוצחים הנאצים ימ”ש ועיניים תכולות שמטילות אימה ופחד על כל יהודי שרק מעז להתבונן בהם ... התברר שהיא דפקה על דלתו של לא אחר מאשר המפקד הנאצי הראשי של כל המחוז! היא הבינה מצויין לאיזו צרה היא נכנסה, והנאצי החל לצחוק: “או יהודיה מסכנה, את כל הדרך לכאן רצת בשביל ליפול לידיים שלי!?” הרי ברגע אחד אוכל לחסל אותך.” “ואז הוא נהפך לרציני ושאל: “איך הגעת עד לדלת ???” היא הראתה לו את השדה שהיא חצתה, את פתח החצר, והשביל שמוביל אל הדלת ... אמר לה הנאצי: “אני הצבתי כלבים משובחים להרע בתור כלבי שמירה על הבית ... איך הם לא קרעו את בשרך.” “??? היא הסתכלה לאחוריה, והבחינה שבאמת ישנם עשרות כלבים עם שיניים של כרישים בחצר שאותה היא חצתה! אם היא היתה רואה את הנס הזה אמר לה כך: היא לא היתה מעיזה לדרוך על מפתן החצר ... אבל המפקד שראה את הנס הזה אמר לה כך: “הלילה את מוזמנת לישון בתוך הבית, אבל למחרת בבוקר אני שולח אותך מכאן דרך הכלבים...” אם הם עשו את עבודתם נאמנה – זה יהיה סופך. ואם לאו, אות היא כי יש עלייך שמירה עליונה מן השמיים, ואני מבטיח לך שכל זמן המלחמה, אני אשמור עלייך, שלא יאונה לך רע.”

כל הלילה היא בכתה בדמעות ותחנונים, היא כבר דמיינה איך שהכלבים מחסלים אותה, ובבוקר היא התפללה לבורא עולם ... כשהיא עמדה לצאת מן הבית, היא יצאה ברוגע ושלווה, אחוזה כולה במחשבה כי 'אין עוד מלבדו'... ויהי ה' עמה - לא יחרץ כלב לשונו! כשמשעבדים את הלב לבורא עולם – אין שום נזק ופחד בעולם!

השינוי (הרה"ח ר' שבתי סלבטיצקי)

לפני מספר שנים הגיעה אליי לפגישה משפחה שלמה - אבא, אמא ובתם המתבגרת. מדובר במשפחה אמידה מאוד מבחינה כלכלית. הבת למדה בבית ספר יהודי, אך המשפחה לא הייתה שומרת תורה ומצוות באופן הדוק.

באותה תקופה, הבת הלכה למסיבת יום הולדת שבה חלק מהנערים השתמשו בחומרים לא חוקיים. המשטרה הגיעה למקום ולקחה את כל המשתתפים לחקירה. בחדר שלי, האמא והאבא בכו בכי תמרורים. האמא פנתה לבתה מתוך סערת רגשות ואמרה: "מה לא נתנו לך? אבא אפילו כבר הזמין לך מכונית חדשה לגיל 18! קיבלת כל מה שרצית." הבת הביטה באמה ואז באביה, ואמרה משפט שזעזע את שניהם: "אמא, נתת לי הכל, אבל לא נתת לי אותך. אבא, נתת לי הכל, אבל לא נתת לי אותך."

ההורים נותרו בשוק, אך לאט לאט המסר חלחל פנימה. הם הבינו שהם העניקו לבת שלהם שפע גשמי, כסף ורכוש, אבל היא חיפשה משהו עמוק ופנימי בהרבה. היא חיפשה משמעות, דבר שיישאר איתה לתמיד, גם בעוד שנים רבות. האמא אמרה לי מאוחר יותר: "עבדתי קשה כל החיים וחשבתי שאני מסדרת אותה לעתיד, ולא קלטתי שאני לא משאירה לה תוכן בחיים, אלא רק רכוש."

בעקבות המקרה הזה, כל הבית השתנה. המשפחה החלה להתקרב ליהדות, לקיים סעודות שבת, להזמין אורחים ולערוך שיעורי תורה בביתם. כעבור זמן מה האמא שיתפה אותי בתקווה שלה: "אני מקווה שהצלחתי להדליק בה אור, שהשארתי לה משהו אמיתי". השינוי שלהם השפיע בהמשך על אנשים רבים נוספים בסביבתם.

'מעגל התשעים ותשע'

בארץ רחוקה היה מלך מאוד עצוב, והיה לו משרת עני, אך מאוד שמח ומאושר. כל בוקר העיר המשרת את המלך בשירה עליזה והגיש לו את ארוחת הבוקר. יום אחד שאל המלך את משרתו: 'מה סוד השמחה שלך?' 'אין שום סוד. פשוט אין לי סיבות להיות עצוב ואני שמח במה שיש לי, ענה המשרת.'

התשובה של העני הכעיסה את המלך, אשר חשב שהמשרת מוליך אותו שולל ומשקר לו. המלך התהלך אחוז טירוף, ולא הבין איך המשרת העני מסוגל להיות מאושר בחייו העלובים. קרא המלך לזקן החכמים, ושאל אותו לפשר הדבר. 'הוא מאושר כי הוא מחוץ למעגל שגורם לאנשים להיות אומללים', ענה החכם... 'ואיך הוא הצליח לצאת מהמעגל?' שאל המלך. הוא מעולם

לא נכנס למעגל, ענה החכם. 'מהו המעגל הזה?', שאל המלך... 'מעגל התשעים ותשעה!', ענה החכם. אך המלך לא הצליח להבין אותו, והחליט להכניס את המשרת בכוח ל'מעגל', החכם הסביר לו שיש דרך לעשות זאת, אך אז המלך יאבד משרת מעולה. המלך הסתקרן והסכים...

החכם ביקש מהמלך להכין לקראת לילה שקית ובתוכה בדיוק תשעים ותשע מטבעות זהב. בלילה החכם והמלך הסתתרו ליד ביתו של המשרת, והמתינו לזריחה. את השקיק עם המטבעות תלו על דלת ביתו ובתוכה שמו פתק: "האוצר הזה שלך כפרס על היותך איש טוב. תיהנה ממנו ואל תאמר לאיש כיצד מצאת אותו." הבוקר הגיע, המשרת יצא את ביתו. כשפנה לנעול את הדלת, הבחין בשק התלוי. הוא פתח את השקיק, קרא הפתק, ובתחתית השק גילה את המטבעות. הוא נכנס נרעד לביתו. החכם והמלך התקרבו בלאט כדי לצפות במחזה... המשרת רוקן את שקיק המטבעות על שולחנו, והחל לספור אותם בערימות של 10. כאשר הגיע לערימה האחרונה גילה שיש בה רק תשעה מטבעות. "שדדו אותי!", צעק בזעם, והתחיל לחפש על השולחן, על הרצפה, אך לא מצא.

"...תשעים ותשעה מטבעות זה הרבה כסף, אך חסר מטבע אחד כדי שזה יהיה מושלם", חשב בליבו... המלך ויועצו החכם הביטו מבעד לחלון, וראו שפני המשרת לא כתמול שלשום. המשרת החזיר את המטבעות לשקיק, והחביא אותו בין עצי ההסקה. לאחר מכן לקח עט ונייר, והחל לחשב כמה זמן יקח לו לחסוך את המטבע מספר 100... הוא חשב שכאשר יהיו לו 100 מטבעות, הרי שיהיה עשיר ויוכל להפסיק לעבוד... הוא חישב שאם יעבוד ויחסוך את משכורתו הרי שתוך 11 או 12 שנים יצליח לחסוך את המטבע הנוסף. אך 12 שנה נראו לו הרבה מאוד זמן, והוא חשב שאולי יבקש מאישתו שתחפש עבודה בכפר לתקופת מה. הוא גם חשב להשיג לעצמו עבודה נוספת לאחר שעות העבודה בארמון. בחישוב המחודש שערך הוא הגיע למסקנה שבמאמץ רב, יוכל ביחד עם אישתו לחסוך את מטבע הזהב בשבע שנים. הוא התחיל לחשב מה יוכל למכור כדי להשיג עוד כסף...

המלך והחכם שבו לארמון: המשרת נכנס למעגל התשעים ותשע... בימים הבאים המשרת היה עצוב וזועף, והמלך החליט לפטר אותו בגלל מצב רוחו העגום.